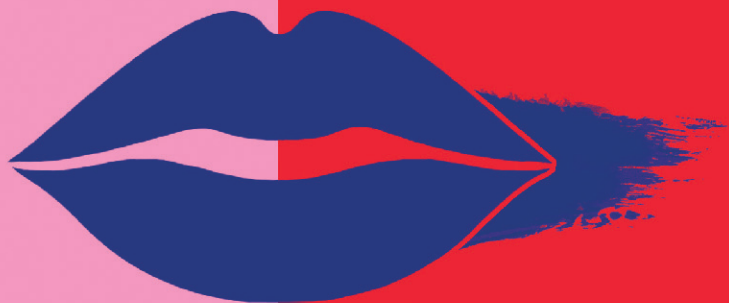

holly bourne

Pre krásu
sa trpí...

Ale chceš
trpieť?

DVE
TVÁRE

KRÁSY

**DVE
TVÁRE
KRÁSY**

holly bourne

**DVE
TVARE
KRASY**

slovaart

Preklad tohto diela vznikol
s finančnou podporou Literárneho fondu.

Copyright © 2023 by Holly Bourne
Author photo © L. Bourne 2023

Translation © Alexandra Škorupová 2024
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Holly Bourne: *You Could Be So Pretty*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Usborne Publishing Ltd.
v Londýne v roku 2023,
preložila Alexandra Škorupová.
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-6541-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

Venované C.

Táto kniha mi vyrástla pod rukami rovnako ako ty pod
mojím srdcom.

Každý deň budem pre teba bojovať za lepší svet.

TÁTO KNIHA

rozpráva fiktívny príbeh, ale zaoberá sa mnohými problémami, s ktorými sa stretávame v reálnom živote, ako sú: poruchy príjmu potravy, domáce násilie, pornografia, mizogýnia, sexuálne obťažovanie a zneužívanie, ktoré sa môžu niektorých čitateľov dotknúť alebo ich znepokojíť.

DOKTRÍNA

vraví, že Temné časy sa
skončili a konečne sme dosiahli
naozajstnú rodovú rovnosť.

Doktrína obsahuje aj usmernenia
pre ženy a dievčatá, ako sa
čo najlepšie začleniť do tohto
nového sveta – sveta ROVNOSTI.

Samozrejme, sú to len
odporúčania. Nie zákon.
Je na každom jedincovi, či sa ňou
rozhodne riadiť, alebo nie.

A my musíme bez výhrad
oslavovať rozhodnutie
každého dievčaťa.

Ved' za to sme všetci bojovali.

BELLE

Nikdy nezabudnem na matkin výkrik v tú noc.

Zobudil ma, hrôza mi prenikla až do špiku kostí a myklo ma v posteli. Najskôr som sa bála čo i len pohnúť, srdce mi v hrudi splašene bilo. No potom tiché chodby nášho domu rozozvučalo kvílenie. Odkopla som perinu aj plyšových medvedíkov, pribehla ku dverám, pootvorila ich a počúvala, či nezačujem nejakých votrelcov, no okrem matkinho tichého plaču sa všade rozliehalo len hrobové ticho. Natiahla som ruku za kľučkou, otvorila dvere a vybehla na chodbu.

„Matka?“ zašepkala som.

Našla som ju schúlenú na rohoži v rohu kúpeľne. Stiahnutú do kľbka ako uplakané dieťa.

„Matka?“

Mykla sa a zdvihla zrak. Mesačné svetlo dopadlo na jej krásnu slzami zmáčanú tvár. Natiahla ku mne ruku a ja som sa k nej okamžite schúlila. Pritisla si ma k hrudi a plakala mi do pleca.

„Och, Belle,“ vzlykla.

Snažila som sa ju pohladať po chrbte. Nevedela som, ako jej pomôcť. Mala som iba sedem rokov.

„Bojím sa, matka. Čo sa stalo?“

„Ja ne... nemôžem, Belle... čo len budem robiť? Spravia zo mňa Neviditeľnú,“ pustila ma, zdvihla ruku a ukázala mi jeden z vlasov, čo jej rástli na hlave. „Vidíš ho? Och, Belle...“

V nočnom svetle mi chvíľu trvalo, kým som pochopila, čo je dôvod jej nešťastia. Matka držala medzi prstami s upravenými nechtami zblúdený sivý vlas. Mal rovnakú farbu ako svit mesiaca, čo na nás žiaril cez okno. Zobrala som ho medzi prsty. Najskôr som tomu vôbec nerozumela. Zdal sa mi iný ako ostatné matkine vlasy. Drsnejší, hrubší a bez farby. Z hrdla sa jej vydral hlasný vzlyk a znova sa ponorila do svojho nešťastia.

S pocitom najzúfalejšej bezmocnosti som prehľadala vlastné slzy. Ešte som úplne nechápala, čo znamená byť Neviditeľná. Prialo som si, aby tam bol otec, no on nikdy nebol nablízku. Stále bol preč, pracoval a plnil svoje povinnosti voči Podniku. Napriek tomu, že som bola ešte malá, som vedela, že by si nedovolila takto sa správať, keby tam bol. Potom som dostala nápad, ako to vyriešiť. Povedala som mame, nech počká, a rozbehla sa do izby. Vybrakovala som šuplík s fixkami. Vrátila som sa a zastala pred dverami do kúpeľne. Mama stále plakala. Vlas pred sebou držala, akoby bol nákazlivý.

„Matka.“

Sadla som si k nej do tureckého sedu a ona sa mi opäť rozvzlykala na pleci.

„Nechcem, aby zo mňa spravili Neviditeľnú, Belle. Ne-zvládnem to.“

„Matka, toto by mohlo pomôcť.“

Zubami som otvorila fixku. Pozorovala, ako bacuľatými prstami chytám problémový vlas.

„Nie si neviditeľná, matka,“ povedala som jej, keď som priložila hrot fixky k vlasu a pustila sa do práce.

Veľmi mi to nešlo. Vlas mi stále vypadával a musela som ho hľadať medzi ostatnými. Navyše to nebolo najdokonalejšie riešenie. Farba ani zďaleka nepasovala, no prekvapivo dobre chytila a vpila sa do pórovitej štruktúry vlasu. Oživený vlas padol späť a splynul s ostatnými.

„Tak! Už je dobre,“ ozvala som sa rovnakým hlasom, akým hovorila matka, keď som si oškrela koleno a dávala mi naň leukoplast.

Matka sa pomaly pozbierala zo zeme, až kým nestála na úrovni umývadla. Naklonila sa k zrkadlu a skúmala svoj odraz. Tvár jej zmáčali slzy, nebolo tam dobré svetlo a nemala na sebe Masku, no aj tak bola krásna. Otočila hlavu do jednej strany, potom do druhej a nakoniec sa s úsmevom obrátila na mňa.

„Moje krásne dievčatko,“ povedala, zohla sa a vzala ma do objatia. Obmotala som sa okolo nej ako opička.

„Ďakujem,“ zašepkala. „Ďakujem, moje krásne *prekrásne* dievčatko.“

JONI

Držala som sa matkinej nohy a obe sme sledovali otca odchádzať. Stála tam ako mramorový stĺp. Jediné, čo sa hýbalo, boli jej oči, sledovali otca chodiť hore-dolu po dome a baliť si veci. Popritom jej pripomínal všetky dôvody, prečo je nechutná a úbohá a prečo sa mu nikto nebude čudovať, že ju opustil. Jeho Nová postávala pri vchodových dverách s prekríženými rukami a hádzala na matku znechutené a vyzývavé pohľady. Mladú ostrú bradu vysúvala dopredu a celým svojím zjavom kričala – *ani ja sa mu nečudujem*. No matka ďalej pevne stála nohami na zemi a neodvrkla mu ani slovko, hoci ruka na mojom pleci sa jej triasla. Bolo to tak bezpečnejšie. Ešte by jej mohol na rozlúčku poslednýkrát streliť.

No keď zabuchol dvere a nechal nás v dome samy, trhlo ňou. Upokojila sa, stisla mi plece a ďalej tam nehybne stála... čakala... a čakala.

Až po pol hodine si bola istá, že je naozaj preč. Podlomili sa jej nohy a obe sme padli na zem.

„Všetko bude v poriadku,“ šepkala, bozkávala ma na líca a hladila po vlasoch. „Všetko bude v poriadku. Ja budem v poriadku.“

Rozplakala som sa. Hoci sa mi ul'avilo, už teraz mi chýbal. Objala ma a hojdala, až kým som sa neupokojila. Potom sa z ničoho nič rozhodne postavila a na tvári sa jej zračilo odhodlanie.

„Matka?“

Vybrala sa hore po schodoch a ja som šla za ňou ako hladné mačiatko. Došli sme do kúpeľne. Na zemi sa váľali fľaštičky, čo otec pozhadzoval, keď v rýchllosti opúšťal rodinu. Matka v rohu našla odstraňovač Masky a trochu z neho vyliala na vatú. Sadla som si na záchod a sledovala, ako si začala pomaly a opatrne zmývať Masku. Zalapala som po dychu, keď sa objavili také časti jej tváre, ktoré som ešte nevidela. S otvorenými ústami som sledovala, ako si ju zotiera a zotiera, až kým nebolo umývadlo plné sfarbených kúskoch vaty. Potom sa usmiala na svoj odraz v zrkadle, otvorila skrinku a vytiahla nožnice.

„Matka, nie!“

Nepočúvala ma, pozrela pred seba a odstrihnuté vlasy padli na sfarbenú vatú.

Keď skončila, otočila na mňa svoju novú tvár. Bola úplne iná. Neboli to len vrásky, čo tam pred tým neboli, či špeciálny tvar hlavy, ktorý odhalil jej nový účes... zmenili sa jej oči... rozžiarili sa a objavil sa v nich život.

Dala mi pusu a v jej dotyku som zacítila ľahkosť. Úplne inak držala telo, akoby zo seba striasla tony *briechu*.

„Sme slobodné, Joni,“ zašepkala mi. „Konečne sme slobodné.“

O DESAŤ
ROKOV

BELLE

Budím sa rovnako ako každý deň – unavená a hladná. V ušiach sa mi ozýva mamin krik.

„Belle?“ kričí zo spodného poschodia a nie z rohožky v kúpeľni, veselá a plná energie. „Ideme si spolu dať *modlitbu za telo*, či nie?“

„Idem.“

Dovolím si ešte pol minúty ležať na chrbte, aby som sa zbavila zlého pocitu z nočnej mory, čo sa mi neustále vracia. Neznášam vstávanie. Iba v spánku si oddýchnem od neprestajne škvrkajúceho žalúdka. Predstavím si chutné raňajky – žltučkú kopu praženice s veľkým kúskom bieleho chleba, po ktorom sa rozteká maslo. Potom si vynadám. Som taká pažravá, nechutná. Po takých veciach by som túžiť nemala.

„Belle? No tak, pod'. Každý čas, čo môžeš využiť na to, aby si si spravila Masku, sa ti zíde.“

Som matke veľmi vďačná, drží ma na uzde. Vyskočím z postele a oblečiem si veci na *modlitbu za telo*. Zapnem si zariadenie, pripojím sa do Rankingu a bežím dolu schodmi, aby všetci videli, koľko *brieču* sa mi dnes podarí spáliť. Dnes je výnimočne dôležité, aby som zostala pripojená – dnes je

výberko. Do Ceremoniálu zostáva už iba osem týždňov vyúčovania, takže sa dnes v škole hlasuje a vytvorí sa tak zoznam potencionálnych výhercov. Matka mi to pripomína celé mesiace, ba dokonca možno roky – toto je najdôležitejší deň v mojom živote. Zoskočím z posledného schodu a zatočí sa mi hlava. Na chvíľu sa chytím zábradlia. Občas si pred *modlitbou za telo* dám banán, no je to fakt škoda, pretože s prázdny žalúdok spálím viac *briechu*.

„No tak, Belle, už fakt pod.“

Mama vpochoduje do chodby s prekríženými rukami.

„Veď vravím, že idem.“

Usmeje sa a pohladí ma po líci.

„Prepáč, moja Bella Donna. Chcem len, aby ti dnešok vyšiel perfektne. Nezabudni, že som dnes odmietla dve Maskovania, aby som sa mohla venovať výlučne tebe.“

„Viem, viem, ďakujem.“ Akoby som mala na výber.

„No pod', pekne ten *briech* vypotíme. Dnešok je doteraz najdôležitejším dňom v tvojom živote.“

„Viem.“

Vyberie najintenzívnejšiu *modlitbu*. S matkou sa dokonale zosynchronizujeme, zatiaľ čo sa svet okolo nás prebúdz a cez otvorené okno dnu prúdi jarný vánok. Pot sa mi leje z pokožky, až kým nie som celá klzká. Nohy mi horia, akoby v nich žil spaľujúci oheň. Skáčeme tak vysoko a ďaleko, až sa celý dom otriasa a je len dobre, že tak ako obvykle otec nie je doma. Stále niekam cestuje, šoféruje na dlhých cestách a pracuje pre Podnik. Keď spálime dostatočne veľa *briechu*, pustíme sa do naťahovania. Predkláňame sa v sérii naťahovačiek, nech máme šľachy a nohy čo najdlhšie a najštíhlejšie.

„Už si si vybrala finálny *look*?“ opýta sa matka, keď sa naťahuje k nohám.

„Asi hej. Na rifle je trochu teplo, ale to zvládnem.“

Vzpriami sa, podíde ku mne, opäť sa usmeje a pohladí ma po líci.

„Ach, tak sa z teba teším. Dala by som hocičo za to, aby som mohla znovu prežiť svoje *najkrajšie roky*.“

„Zostáva nám len dúfať, že ma nominujú.“

Pri pomyslení na to, že dnes nezískam dostatok hlasov a nenaplním osud Doktríny, sa mi opäť zdvihne žalúdok. Ceremoniál musím vyhrať. Musím sa stať *Najkrajšou*. Musím to dosiahnuť. Všetko.

„Samozrejme, že ťa nominujú. Ved' si moja dcéra,“ pokrčí nosom. „No opatrnosti nikdy nie je nazvyš. Pod', najskôr ťa pustím do sprchy.“

Každého zaujíma môj ranný rituál, chcú ho napodobniť, no keďže dnes mám nabitý deň, vysvetlím ho len stručne. Vstanem, spravím si rannú modlitbu za telo, umyjem sa, vybrúsím si vrchnú vrstvu kože a oholím si všetko nové ochlpenie. Rozpustím si vlasy, nanesiem si vyživujúcu masku a rozjasňovač farby a zmyjem si ich. Keď sa usuším, vykefujem si telo, aby som zabránila tvorbe jamiek, ktoré sa robia pri nadbytku *briechu*, a potom sa nakrémujem. Sťahujúci krém, hydratačný a nakoniec maskovací. Kým sa krémy vstrebávajú, pustím sa do tváre. Najskôr si prstami votriem kyselinu, potom hydratačný krém, potom zmatňovač a nakoniec podkladovú bázu. Potom sa vrátim k vlasom, kým ich dokonale upravím okolo tváre, trvá mi to

štyridsaťpäť minút. Dnes mi príde Masku urobiť matka. Zmieša tri rôzne odtiene maskovača na tvár a začne mi ho precízne nanášať, maľovať mi druhú tvár. Pridá rozjasňovač, aby som žiarila. Potom sa pustí do očí, orámuje ich, nanesie bronzer a ešte viac rozjasňovač. Pery urobíme až po raňajkách. Bože, som taká hladná. Po malom jedle, čo sotva pocítim v žalúdku, sa hodím do finálneho *looku*, pripravím halo na fotenie a matka ma odfoťí, aby som mohla nahráť fotky do Rankingu. Musím na nich dokonale zapózovať, veď dnes je *výberko!* Stiahnem všetky svaily v tele, aby boli napnuté, prehнем chrbát, špičku nohy dopredu, zadržím dych, až takmer zmodrám, a uistím sa, že mám ruku v bok a smeruje od tela. Podľa Doktríny to má vyzeráť prirodzene, takže na maskovanej tvári vyčarím uvoľnený úsmev a pozriem do strany, aby som zakryla čo i len náznak diskomfortu. Keď zakryjeme všetky nenápadné *hriechy*, fotky nahráme a sadneme si na moju posteľ. Refrešujeme zariadenia a čakáme na *validáciu*, rátame, koľko jej prišlo, a porovnávame to, aby sme zistili, či viem. Veľmi rýchlo nám je jasné, že sme ostatných totálne rozbili. V mojej triede som zatiaľ Jednotka a ďaleko za mnou nie je nikto. Moja najlepšia kamoška Vanessa ešte síce nepridala svoj výberkový *look*, no musela by sa *poriadne* posnažiť, aby ma porazila.

„Dokázali sme to!“ vykrikla som a zmocnila sa ma už známa zmes sebavedomia a úľavy. Som *Najkrajšia*. Dnes som to zvládla. Na dvadsaťštyri hodín patrí trón mne, zároveň je to tých najdôležitejších dvadsaťštyri hodín.

Matka si so mnou tľapne a z tváre jej vyžaruje radosť – alebo ju možno len osvetľuje halo, čo som nestihla vypnúť.

„Tímová práca. Nepochybujem, že ťa dnes nominujú, ale istoty nikdy nie je dosť, mali by sme to úplne zaklinovať.“ Pohladí mi kučeru na čele. „Máš také šťastie,“ vzdychne si. Zachmúri sa, hoci iba v obraznom slova zmysle, na tvári má toľko fixátoru, že jej ňou ani nemykne. „Si ešte taká mladá. Aj ja som mala kedysi také hebké vlasy, a potom som ich musela začať schovávať...“

Pod crop topom mi skrúti žalúdok a vybaví sa mi nočná mora, z ktorej sa pravidelne budievam.

„... ale tvoja matka predsa stále nie je ako *Neviditeľná*, je tak?“

Pokrútila som hlavou.

„Stále si najkrajšou matkou v celom meste.“

Opatrne sme sa objali, aby sme si náhodou nepokazili vlasy.

Vykročím na mučivú cestu do školy v topánkach, čo sme vybrali špeciálne na tento deň. Matka sa ponúkne, že ma odvieze cestou na stretnutie, no nakoniec mi dá za pravdu, že ak nepôjdem peši, môj *look* nebude pôsobil dosť pohodlne. Cesta mi trvá oveľa dlhšie ako zvyčajne, pretože v takých vysokých podpätkoch dokážem robiť iba maličké kroky. Ozve sa moje zariadenie a ja na chvíľu zastavím, a opriem sa o niečí plot, aby som uľavila nohám.

Damian:

OMG DIEVČA, ten ranný príspevok je poriadne SEXI.

Nedostupná Belle opäť útočí.

Trošku sa s tou fotkou pohrám, až od úžasu otvoríš ústa.

Xxx

Hnusí sa mi to, no rýchlo si pripomeniem, že to je predsa kompliment. Podľa Doktríny je takáto pozornosť požehnaním. A ešte od Damiana, *navyššie* v deň *výberka*.

Belle:

Nebud' nechutný

Ako odpoveď mi pošle fotku z rána, na ktorej mám prirobený penis, mieri rovno do úst. Malo by mi to lichotiť. Doktrína vraví, že by som sa tak mala cítiť. Malo by mi to lichotiť. *Lichotí* mi to. Obzriem sa okolo seba, či sa niekto nedíva, zohnem sa a počúcham si boľavé nohy. Musím vymyslieť správnu odpoveď, čo dáva najavo, že mi návrh lichotí a neurazil ma, smejem sa na tom, som zábavná, sexi, no pritom sa neberiem príliš vážne.

Belle:

Musí to byť ťažké, keď sú tieto fejkové fotky jediným sexuálnym vyžitím v tvojom živote.

Damian:

EEEEJ. PEKNE SI MA DALA DOLE. SI TAKÁ SEXI, ŽE MÔŽEŠ AJ DOSLOVA!

Usmejem sa, spokojná sama so sebou. Zdá sa, že to zabralo. Práve sa chystám vyraziť ďalej, keď mi príde upozornenie. Vanessa práve na Rankingu zdieľala svoj dnešný *look*. Páni. To vôbec nie je zlé. Vyzerá úžasne. Cítim zvláštnu zmes zúrivého strachu, že ma predbehne, a radosti, pretože je to moja najlepšia priateľka a chcem, aby nominova-

li aj ju. Dám jej *validáciu* a odložím zariadenie do kabelky. Už sa neviem dočkať toho, ako prídem do školy a začne sa *výberko*. Ľudia ma uvidia naživo a jednoducho ma budú musieť nominovať.

Fuj. Joni kráča predou mnou na druhej strane cesty. No neviem, či sa to dá nazvať kráčaním, skôr sa len tak *teperí* dopredu. Hojdá rukami, nohy vôbec neodrží pri sebe a na chrbte jej poskakuje nechutný ruksak. Jej neúcta voči sebe a Doktríne ma priam odpudzuje. Trošku sa jej aj bojím, akoby ma mohla nakaziť. *Dup-dup-dup* – dupoce si dopredu. Ak sa na niečo môžem dnes spoliehať, tak na to, že Joni určite nezvolia. Samozrejme, ona tvrdí, že jej na tom nezáleží. Rovnako ako zvyšok tých úbohých *Odporcov*. Jediné, na čom Joni záleží, je, aby ma porazila v boji o štípendium, no tým sa budem môcť zaoberať najskôr budúci mesiac, keďže tento musím zasvätiť *výberku*. A veruže aj má veľkú šancu ma poraziť, keďže sa o seba vôbec nestará a má tak kvantum času. Potuluje sa kade-tade a chodí ako muž, čo si práve sadol na pripináčik.

Je to jej voľba, pripomeniem si, keď sa ma zmocní hnev.

Opakujem si to heslo z Doktríny, až kým sa celkom neupokojím.

Je to jej voľba, je to jej voľba, je to jej voľba...

Za Doktrínu som naozaj veľmi vďačná. Vďaka nej sa viem teraz, keď sa Temné časy skončili, orientovať v novom svete. Jej pravidlá mi pomáhajú privyknuť si na našu slobodu. No sú to len *odporúčania*, pripomeniem si. Ak chce niekto tak odpudzujúci ako Joni premrhať slobodu a odmietnuť ich, je to jej voľba a musíme ju všetky oslavovať, pretože máme veľké šťastie, že túto možnosť vôbec máme.

No ona by tiež mohla rešpektovať MOJE rozhodnutie, a nie vyhlasovať po škole, že máme všetky vymyté mozgy, len preto, že nechceme byť také nechutné ako ona.

Vzdychnem si a nechám hnev, aby ma úplne opustil. Ďalej sa upokojujem Doktrínou. Potácam sa vpred a už sa teším, ako zbadám Vanessu a obsypeme sa navzájom komplimentami. Upokojím sa až tak, že si najskôr vôbec nevšímam, ako pri ceste vedľa mňa zastavuje auto.

JONI

Zobudím sa vyspatá doružova. Je neskoro. Asi by som si mala nastaviť budík o pol hodinku skôr, no koho to zaujíma? Spánok je taký príjemný a uvoľňujúci. Nech žije spánok, ako zvyknem hovoriť. Trošku sa cítim, tak sa osprchujem, no vlasy sa mi umývať nechce. Doktrína určite zvládne, ak im dám ešte jeden deň. Vlastne, keď nad tým tak rozmýšľam, Doktrína také veci vôbec nezvláda. Ak by dnes Belle došla do školy s trojdňovými vlasmi, všetci by od šoku odpadli. No dnes sa aj tak všetci sústredia len a len na *Krásky*. Je *vyberko*, mňa si nikto ani nevšímne.

„Prídeš neskoro,“ upozorní ma matka, keď dupocem dolu schodmi. Sedí za kuchynským stolom, ktorý je plný plagátov a iných vecí na protesty.

„Nikdy nechodím neskoro. Mám to presne vyrátané.“

Vtisnem jej pusu do strapatých vlasov, vezmem si dva krajce bieleho chleba a hodím ich do hriankovača. Opiem sa o linku a ukážem na hromadu cedúl.

„Za čo sa bojuje dnes?“

Vzdychne si.

„Centrum Emancipácie stále nemá žiadnu reguláciu. Hocikto sa môže vyhlásiť za doktora a rozpárať, koho sa

mu zapáči. Vraj sa minulý týždeň pustili do niekoho dvanásťročného.“

„*Dvanásť?* Preboha.“

„Dokonca s povolením rodiča. Všetky tie vymyté *Krásky* ho, samozrejme, bez váhania dajú.“

„Dvanásť je...“ snažím sa vybaviť si samu seba v dvanástich. Ešte mi ani nezačalo krvácanie, „... dosť brutálny vek.“

„Ale *rozhodli sa samy*, pamätáš?“ povie mama doktrínovým hlasom.

„No *jasné*,“ zasmejem sa. „Úplne z vlastnej hlavy. Takú logiku sa nedá spochybníť.“

Postaví ma a dá mi pusku na čelo.

„To je moje dievčatko.“

Jem toast a sledujem, ako mama lieta po dome s letákmi v rukách. Nakoniec sa rýchlo rozlúči a odíde.

„Uži si *vyberko*,“ zakričí, keď je na odchode. „Alebo skôr... nejakú to prežiť?“

Zasmejem sa s plnými ústami.

„Už iba osem týždňov a hádam dostanem to štipendium a zmiznem odtiaľ.“

„Presne tak. Vzdelanie je jediné, čo má zmysel, nezabudni. Dobre. Čas. Musím ísť.“

Dvere sa zatvoria a domom sa rozľahne divné ticho. Zhlboka sa nadýchnem a užívam si pokoj. Život s mojou mamou by som prirovnala k ohňostroju – je krásny, no hlučný a intenzívny. Chtiac-nechtiac mi v tom tichu zablúdia myšlienky k tomu, kto asi dnes prejde *vyberkom* a na koho by som stavila. Neznášam, že nejakú časť vo mne to stále zaujíma. Neznášam, že ma láka vytiahnuť svoje zariadenie a pozrieť sa na Ranking. Kiež by som bola silnej-

šia. Ako matka. No na druhej strane, matka nemá sedem-
násť, ako mi to sama rada pripomína.

„Bude to oveľa ľahšie, keď sa dostaneš cez *najkrajšie roky*,“ zopakovala nespočetne veľakrát, keď ma Doktrína dusila. „Teraz je ten tlak najväčší, bude to lepšie.“

Zanesiem prázdny tanier do umývadla, umyjem ho, skontrolujem čas na zariadení a zisťujem, že ak si nedám pozor, naozaj môžem prísť neskoro. Vybehnem hore, umyjem si zuby, a ani sa neobťažujem pozrieť do zrkadla. Zamknem dvere a vyberiem sa do školy.

Ponáhľam sa a myslím pritom na matku. Zdá sa byť taká silná, istá sama sebou, nič z toho ju netrápi. Zaujímalo by ma, či o sebe tiež niekedy pochybuje tak ako ja. Alebo či je jej naozaj úprimne jedno, že nás tak nenávidia. Spoločnosť zvyčajne *Neviditeľných* toleruje a ignoruje, až dokým sa nesnažia, aby ich niekto videl či vypočul. Potom ich *nenávidí*. Slušnosť sa stratí. Celé naše mesto matkou a jej spoločníčkami opovrhuje. Už som počula, ako ju nazývajú „hanbou pre ženy“, a ona aj tak tvrdí, že je to smiešne. Ako to robí? Možno má pravdu. Možno to časom bude ľahšie aj pre mňa.

Moje úvahy preruší nepríjemné klopkanie, čo sa mi ozýva za chrbtom. Po chvíľke sa obzriem, či ma neprenasleduje kôň, no nie, zo všetkých ľudí je to práve Belle. Na tých najsmiešnejších podpätkoch na svete si to šinie do školy. Kráča úplne ľahko. Všetko, čo Belle robí, vyzerá až otravne jednoducho. Ako si tak klopká dopredu, hlavu má strčenú vo svojom zariadení. Určite už tretíkrát refrešla stránku s Rankingom, sleduje pribúdajúce *looky* a dumá, či si spravila dosť dobrú Masku na to, aby naplnila skutočný zmysel

svojho života. Pokrčím nosom a kráčam ďalej. Pre mňa je len dobré, že je taká *Kráska*. Každá sekunda, čo venuje napĺňaniu Doktríny, je sekundou, kedy sa neučí, aby získala Štipendium. Okrem toho, že je otravne pekná, je Belle totiž aj otravne múdra. Musela som to strpieť na všetkých hodinách v prvom ročníku. Nestačí jej len to, že je *Najkrajšia Kráska*, chce aj vzdelanie. Podľa toho, čo viem, spánok takmer nepotrebuje. Totálny superhrdina. Ako by si inak našla čas na to, aby mala také dobré známky a zároveň takto vyzerala?

Pokračujem ďalej, znova kontrolujem čas a premýšľam, či stihnem prvé zvonenie, keď si všimnem, že klopkanie takmer ustalo. Otočím sa a vidím, ako vedľa Belle zastavuje auto. Odrazu sa tvári inak. Už nie je zahľbená do zariadenia, ale nervózne sa usmieva na vodiča.

„Veľmi pekne ďakujem, ale rada sa prejdem,“ začujem, ako povie presladeným hlasom. Spomalím a čakám, že auto odíde, no márne. Stále ide pomaličky popri chodníku a Belle sa trochu roztrasú nohy. „Ste veľmi láskavý, ale naozaj sa chcem prejsť,“ povie tentoraz trochu hlasnejšie.

Niečo sa zmení. Auto zastane.

„Prestaň sa správať ako nevďačná štetka,“ skríkne mužský hlas z okna auta. Rozbehnem sa vzad, chytím kľúče pomedzi prsty ako zbraň a postavím sa vedľa Belle.

„Všetko v poriadku?“ opýtam sa a snažím napodobniť matku, keď pôsobí najdesivejšie. „Belle?“

Oči má doširoka otvorené. Možno je v šoku, že som prišla. Pozriem sa do okna na vodiča a uvidím mladého muža s ružovou tvárou, znechutene na mňa hľadí.

„Kto zavolať túto príšeru?“ opýta sa.

„Pardon?“

„Nerozprával som sa s tebou,“ odsekne mi.

Otočím sa k Belle.

„Si v poriadku?“

Trasie sa.

„Som v pohode.“

„Počula si, strapatá *Odporkyňa*? Je v pohode. Ponúknuť *Kráske* odvoz do školy nie je zločin.“

„Až kým nepovie nie a ty ju nenecháš na pokoji.“

„Je to *kompliment*,“ zacituje Doktrínu. „No tak poď... sadaj.“ Nemôžem tomu uveriť. Muž si odopne pás a vyberie sa rovno k nám. Belle ma schmatne za ruku a do žíl sa mi nahrnie adrenalín, muž sa približuje. Prezriem si jeho ružovú tvár. Je úplne pokojný. O to je to horšie. Chystá sa Belle vtiahnuť do auta, akoby to bola úplne normálna vec.

„Naozaj,“ ozve sa Belle, „sa chcem prejsť. Nadýchať sa vzduchu a...“ Muž pristúpi o krok bližšie a Belle sa nedokáže zrieknuť pravidiel, snaží sa ho upokojiť. Pohľadom preskenujem okolie a hľadám niekoho, kto by nám pomohol, no ulica zíva prázdnotou. Muž priskočí k nám a obooma rukami chytí Belle za pás. Belle skríkne, zažením sa, dám mu päťou do oka a kľúče mu zaborím do stehna. Muž zareve a zapotáca sa k autu. Prikročím bližšie a z celej sily ho kopnem medzi nohy, opäť zareve a zrúti sa na chodník. Belle na mňa vypliešťa oči.

„Utekaj, hneď,“ otočím sa na ňu.

„Ale... ale...“ trasie sa. Stojí na mieste a trasie sa.

„Ale čo?“

„Bol... bol... bol to... kompliment.“

„Nie, nebol. Napadol ťa. Uteč. Okamžite!“

Ťahám ju za sebou a ona to asi zrazu pochopí. Silno ma chytí za ruku a dá sa viesť. Z mužových úst sa zatiaľ valí prívál urážok a vyhrážok. Otočím sa a vidím, ako sa tac-kavo snaží postaviť na nohy a chytá sa pritom za rozkrok. Ak nás dobehne, je po nás. Všimnem si uličku a potiahnem Belle tým smerom, no je príliš pomalá, v tých opätkoch asi nedokáže bežať.

„Vyzuj si topánky,“ zakričím na ňu, keď vbehneme do uličky.

„Čo? Nie, to sú moje...“

„Ty tu chceš naozaj zomrieť? Vyzuj sa. Hneď.“

Prikrčím sa, aby som jej vyzula topánky. Prekvapene zapíšťi, no potom asi Doktrínu porazí pud sebazáchovy, lebo sa zohne a sama si ich stiahne. Bežíme ďalej a necháme ich za sebou, v ušiach mi hučí vzbúrená krv.

„Dostanem ťa,“ zakričí niekde za nami muž.

„Musíme sa dostať z uličky, inak nás dobehne.“

Vďaka záplave adrenalínu si v hlave pokojne a s jasnosťou prechádzam možnosť úniku. Ak preskočíme pár plovov, možno si bude myslieť, že sme prebehli cez uličku, a strasieme ho. Ešte síce nepočuť jeho kroky, no na svete niet rýchlejšieho tvora, ako je muž nahnevaný na dievča. Belle beží kúsok predo mnou a pravidelne dýcha. Jasné, že je rýchlejšia ako ja, veď každý deň cvičí *modlitbu za telo*.

„Musíme preskočiť plot,“ lapám po dychu.

„Čože?“

Ukážem na ploty po krajoch uličky.

„Musíme ich zopár preliezť. Nenapadne ho, že sme to urobili. Schováme sa v nejakej záhrade a počkáme, kým prebehne okolo.“

„Čože? To nemôžem.“

Znova sa ozve jeho výkrik. Tentoraz bližšie k vchodu do uličky.

„Kde ste, vy šetky?“

Belle pod Maskou zbledne a obráti sa ku mne.

„Je to jediná možnosť, ako sa ho striasť.“

„Okej.“

Lahko preskočím plot, ale Belle v tesných rifliach ledva zodvihne nohu. Vrátim sa späť, aby som jej pomohla, a skúšam jej potlačiť nohu, no je to márne, druhú má úplne stuhnutú. Nakoniec ju musím prehodiť cez plot a počujem, ako s buchnutím dopadne na druhej strane. Prehodím sa rýchlo cez plot a dopadnem do kríkov vedľa nej.

„Čo do pekla...“ sťažuje sa, snaží sa postaviť a oprášiť si oblečenie špinavé od blata. „Strčila si ma...“

„Psst. Musíme si pohnúť.“

Ledva-ledva si prezriem záhradu, v ktorej sme pristáli. Sústredím sa na výšku ďalšieho plota, čo nás čaká.

„Pod, znovu ti pomôžem.“

„Nie, vďaka.“

„Inak sa cez neho nedostaneš.“

Nemôže mi na to nič povedať. Prebehneme záhradou, opäť ju chytím za nohu a prestrčím ponad ďalší plot a ďalší, až kým obe nedychčíme vystrašené a doškriabané v nejakom ružovom kríku.

„Toto je celé na hlavu...“

„Psst.“

Cez tých pár záhrad sa k nám ozýva dupot jeho krokov v uličke. Belle ma schmatne za ruku. Paralyzované od strachu pozeráme jedna na druhú a počúvame, ako od hnevu

a bolesti chrčí. Spravila som všetko, čo bolo v mojich silách, a začína sa mi zdvíhať žlč. *Ako sa to vôbec môže stať? Prečo to nevzdá?* V pokoji si ráno jem chleba a o pol hodinu ma len tak napadne úplný cudzinec? Kroky ustanú. Došlo mu to? S Belle sa nám stretnú pohľady a zízame sa seba, dýchame ten istý vzduch, prepletené ruky sa nám potia, trasieme sa v ružovom kríku a čakáme sa svoj osud...

A potom... sa našťastie opäť ozvú kroky a počujeme, ako beží dolu uličkou a naháňa našich duchov.

Počkáme ďalších päť minút. Nič nepočuť.

Sme v bezpečí. Nateraz sme v bezpečí.

Stiahnutá hrud' mi povolí, vykotúl'am sa z kríka a ľahnem si na cudzí trávnik. Dychčím a pozerám sa na modrú oblohu. Snažím sa dýchať zhlboka, no aj ďalej dýcham plytko a rýchlo, sotva vdýchnem nejaký vzduch. Cítim, ako sa vedľa mňa Belle trasie. Začne plakať a chvíľku tam len tak sme. Obe v šoku rozvalené na tráve, ani neveríme, že je to za nami. Snažíme sa vstrebať, čo sa to vlastne stalo.

Po pätnástich minútach sa mi upokojí dych a uvedomím si to. Začnem skúmať okolie a premýšľať, čo ďalej. Pozriem sa na dom a rozmýšľam, prečo si nikto nevšimol, že im do záhrady ako vrecia odpadu padli dve dievčatá v *najkrajších rokoch*. No závesy sú zatiahnuté. Buď ešte spia, alebo nie sú doma.

Nejakým zázrakom chytím dych.

„Belle, si v poriadku?“ Toto je v podstate prvý civilizovaný rozhovor, čo sme doteraz mali napriek tomu, že celý život chodíme to tej istej triedy. Pravidelne sa posmieva tomu, ako vyzerám, a ja jej to vždy s bleskovou rýchlosťou opätujem. Ale dnes nie, dnes nás spojil strach.

Vyštvára sa na nohy, utiera si blato z oblečenia a skúma si škrabance na holom bruchu. Chce si utrieť čiernu Masku spod očí a ja si všimnem, ako jej slzy odhalili pásiky bledšej pokožky. Jej vlasy vyzerajú primerane situácii, akoby ju za ne niekto ťahal cez živý plot. No je v bezpečí. A ja takisto. Zázrakom.

Pozrie na mňa a ja si všimnem, ako si uhladzuje zničené šaty a trasie sa. Očakávam, že ocení, čo sa práve stalo. Očakávam poďakovanie. Za pomoc. Za záchranu...

No hovoríme o Belle, takže namiesto toho nečakane nahodí kamenný výraz a povie:

„Zničila si mi *look*.“